

Βουλή των Εφήβων

«Ο λόγος μου για το σήμερα και το όραμα μου για το αύριο»

Αποφάσισα να γράψω για τη "Βουλή των Εφήβων" περισσότερο για να δω τυπωμένη την απογοήτευση και την οργή μου, παρά για την εμπειρία της συμμετοχής. Οι εμπειρίες, βέβαια, είναι πάντα χρήσιμες, στην προκειμένη όμως περίπτωση κάτι μου λέει πως παίρνω μέρος σε ένα είδος διαγωνισμού με νικητές, δεύτερους, τρίτους και ηττημένους.

Εάν η Βουλή των Ελλήνων και συγκεκριμένα η Επιτροπή για τη Βουλή των Εφήβων ζητάει από εμάς τους νέους να εκφραστούμε, τότε σίγουρα θα πρέπει να δέχεται και κάθε είδος έκφρασης. Η επισήμανση μάλιστα ότι το κείμενο μας δεν θα είναι σαν τις γνωστές μας εκθέσεις με κάνει να νιώθω απόλυτα βέβαιη γι' αυτό.

Αυτό για το οποίο δεν είμαι βέβαιη είναι το αν θα καταφέρω να εκφράσω το θυμό μου με λέξεις και μάλιστα περιορισμένες. **Ο λόγος μου για το σήμερα και το όραμα μου για το αύριο**, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στον υπότιτλο της εργασίας που μας προτείνετε, πνίγονται από τα ίδια πρόσωπα που σκαρφίζονται και οργανώνουν τέτοιου είδους πολιτιστικές δραστηριότητες, δηλαδή από το ίδιο το Κράτος μας. Αναγνωρίζω φυσικά τη σημασία που έχει η ελευθερία της έκφρασης. Σε ένα άλλο κράτος ή σε μια άλλη εποχή δεν θα τολμούσα ποτέ να γράψω ή να πω αυτά που σκέφτομαι. Μου ζητάτε να οραματιστώ το αύριο χωρίς να μου έχετε δείξει καθαρά ποιο είναι το σήμερα.

Γεννήθηκα και ζω στην Κάλυμνο, ένα νησί τόσο ακριτικό όσο κάθε περιοχή πενήντα χιλιόμετρα μακριά από την Αθήνα. Όλοι γνωρίζουν το νησί μου σαν το νησί των σφουγγαράδων, πράγμα που για πολλούς σημαίνει ότι όλοι οι Καλύμνιοι είναι σφουγγαράδες ή έμποροι σφουγγαριών. Τρώμε πάντα φρέσκα ψάρια, αναπνέουμε καθαρό αέρα και κολυμπάμε σε καταγάλανα πεντακάθαρα νερά. Έτσι τουλάχιστον λένε - ξεδιάντροπα - τα τουριστικά φυλλάδια. Οι κάτοικοι του νησιού είναι φιλόξενοι, φιλότιμοι, τίμιοι, καθαροί και ευχάριστοι. Με λίγα λόγια ζούμε σε έναν παράδεισο

γεμάτο σφουγγάρια ή αν προτιμάτε είμαστε Έλληνες, επαρχιώτες που ζουν σ' έναν ψεύτικο παράδεισο.

Εμείς οι Έλληνες πιστεύω ότι έχουμε δύο μεγάλα προβλήματα: ταυτότητας και παιδείας. Οι πρόγονοι μας, με τη σκέψη και τα έργα τους, δημιούργησαν έναν πολιτισμό που λέγεται ευρωπαϊκός. Σήμερα δυσκολευόμαστε να καταλάβουμε τι σημαίνει Ευρώπη. Η δικαιολογία, καραμέλα στο στόμα όλων, είναι η Τουρκοκρατία. Είμαστε λοιπόν ένα κράτος αντιφάσεων, που προσπαθεί να βρει την ταυτότητα του συνδυάζοντας τα "σκυλάδικα" με τις παραστάσεις στην Επίδαυρο, το αστραφτερό αυτοκίνητο με τους πιο βρόμικους δρόμους της Ευρώπης, τους χρυσούς Ολυμπιονίκες με τα ναρκωτικά, τους χιλιάδες πτυχιούχους με τη γενική απαιδευσιά, το μουσακά με τον καπουτσίνο και τους λαμπρούς μας προγόνους με τη μίζερη υποκρισία μας.

Η παιδεία μας είναι καθαρά σχολική. Γνώσεις στείρες, που εμείς οι νέοι προσπαθούμε να αποθηκεύσουμε μέχρι να περάσουμε την πόρτα κάποιας σχολής. Σκοπός του συστήματος να βγάλει πετυχημένους πολίτες, πράγμα που σημαίνει πλούσιους πολίτες. Γιατί τελικά αυτό μετράει: πόσα χρήματα βγάζεις. Το ότι οι Ευρωπαίοι γείτονες μας γνωρίζουν καλύτερα τον Αριστοτέλη από εμάς, λίγο μας ενδιαφέρει. Έτσι κι αλλιώς ο Άρης είναι δικός μας άνθρωπος, δεν θα παρεξηγιόταν. Καθόμαστε λοιπόν όλοι, εργαζόμενοι, άνεργοι και άεργοι, κάτω από τον λαμπρό ελληνικό ήλιο και με τα κινητά μας κανονίζουμε ρουσφέτια, εμπορευόμαστε ναρκωτικά, στέλνουμε μηνύματα αγάπης στον απατημένο μας σύντροφο ή απλά προσποιούμαστε ότι μιλάμε γιατί είναι "in". Οι διανοούμενοι της χώρας έχουν πάντα έτοιμη μια απάντηση για όλα αυτά. Άλλωστε γι' αυτό έγιναν διανοούμενοι. Για να βρίσκουν μια δικαιολογία για ό,τι άσχημο υπάρχει. Τις υψηλές γνώσεις τους όμως τις κρατάνε πεισματικά γι' αυτούς. Η μάζα πρέπει να παραμείνει πάντα μάζα. Για να θολώνουν τα νερά δίνουν ψευδαισθήσεις ελευθερίας και πρωτοβουλίας και αρκετά βαρύγδουπα συνθήματα. "Νέοι το μέλλον σας ανήκει", "Ας φτιάξουμε το σήμερα μαζί", κτλ, κτλ.

Ας γυρίσουμε όμως και πάλι πίσω στο παραδεισένιο νησί μου. Σκέφτομαι να ζήσω την υπόλοιπη ζωή μου στο νησί. Αν φυσικά καταφέρω να βρω μια ικανοποιητική

δουλειά. Θα παντρευτώ, θα κάνω παιδιά και θα τα μεγαλώσω κατά πάσα πιθανότητα με τον ίδιο τρόπο που μεγάλωσα κι εγώ.

Από το δημοτικό τα παιδιά μου θα μάθουν ότι καλός είναι αυτός που έχει "10" στον έλεγχο. Θα μάθουν να πετάνε με επιμέλεια τα σκουπίδια παντού, γιατί έτσι κάνουν και οι δάσκαλοί τους. Θα γνωρίσουν τον κόσμο μέσα από τα σίριαλ της τηλεόρασης και το ίντερνετ. Θα καταλάβουν ότι σε ένα νησί το καλύτερο πράγμα που έχει να κάνει ένας έφηβος είναι να μπεκροπίνει, να καπνίζει χασίς και να σκοτώνεται με το μηχανάκι. Αργότερα αν δεν έχουν σκοτωθεί με το μηχανάκι, θα τα στείλω σε 10 φροντιστήρια για να μάθουν απέξω το μάθημα τους και να περάσουν στην Ιατρική. Αν δεν τα καταφέρουν θα τα στείλω στη Ρουμανία, πάντα για Ιατρική. Αφού τελειώσουν θα βρουν δύο δουλειές, μία στο δημόσιο και μία σαν ιδιώτες. Θα βγάζουν χρήματα και εγώ θα είμαι μια ικανοποιημένη και ολοκληρωμένη μητέρα.

Αν πιστεύετε ότι ειρωνεύομαι, πιστεύετε σωστά. Γιατί όταν αυτοί που έχουν καταστρέψει τον τόπο μας μου ζητούν να προτείνω λύσεις για το σήμερα και το αύριο, λύσεις που θα καταχωνιαστούν σε άβατα συρτάρια, στην καλύτερη των περιπτώσεων, δεν μπορώ παρά να προτείνω μία. Ας γίνουμε είρωνες, ας γίνουμε λιγότερο σοβαροφανείς και περισσότερο αυτοκριτικοί. Οι έφηβοι βουλευτές ας μην γίνουν μικρογραφία των ενηλίκων βουλευτών. Παρόλο το σεβασμό που τρέφω για τους πολιτικούς θεσμούς, είμαι απογοητευμένη με τους πολιτικούς της χώρας μας και πιστεύω πως εκφράζω και τη γνώμη πολλών συνομηλίκων μου.